

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapesten, 2021. szeptember 15. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A rágalmazás vétsége miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a magánvádló, a vádlott és védő másodfellebbezését elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020. október 13. napján kelt 20.Bf.8601/2020/5. számú ítéletét helybenhagyja.

Felhívja a magánvádlót, hogy leletezés terhe mellett rójon le 10.000.-(tízezer) forint fellebbezési illetéket.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2019. június 12. napján kihirdetett 1.B.1589/2017/53. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat az ellene a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól - bűncselekmény elkövetésének bizonyítottsága hiányában - felmentette. Kötelezte magánvádlót az eljárás során felmerült 52.616.-forint bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére és 10.000.- forint eljárási illeték lerovására. Úgy rendelkezett továbbá, hogy a fordítási díjként felmerült 7.454.- forint az állam terhén marad.

[2] A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 1.B.1589/2017/53. számú ítéletét a vádlott és védője tudomásul vette, azzal szemben magánvádlót magánvádló jelentett be fellebbezést elsődlegesen az ítélet megváltoztatása és a vádlott bűnösségének megállapítása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása végett.

[3] A fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2020. október 13. napján megtartott nyilvános ülésen kihirdetett 20.Bf.8601/2020/5. számú határozatával a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 2019. június 12. napján kihirdetett 1.B.1589/2017/53. számú ítéletét megváltoztatta. Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki rágalmazás vétségében [Btk. 226. § (1) bekezdés], ezért őt megrovásban részesítette. Az

elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 52.616.- forint megfizetésére a vádlottat kötelezte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[4] A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 20.Bf.8601/2020/5. számú ítélete ellen

[5] - magánvádló1 magánvádló az indokolást támadva,

[6] - Terhelt1 vádlott felmentés érdekében,

[7] - a védő elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentésért, harmadlagosan a másodfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezése és a másodfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében jelentett be fellebbezést.

[8] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában - melyet a nyilvános ülésen változatlan tartalommal fenntartott - kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság a 20.Bf.8601/2020/5. sorszámon született ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét felülmérlegelte és nem pedig felülbírálta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva döntött egyes bizonyítékok, ezen belül kijelentések, magatartások, illetve cselekmények megítélése felett. Az elsőfokú bíróság folytatta le a bizonyítási eljárást, így az elsőfokú bíróság mérlegelési döntési jogköre csorbul azáltal, hogy a másodfokú bíróság felülmérlegelte az alapos elsőfokú bírói mérlegelést.

[9] Kiemelte, hogy már önmagában a magánvádló fellebbezése is az elsőfokú bíróság mérlegelését támadta, melyet a másodfokú bíróság is kifejtett ítéletének indokolása [3] és [5] bekezdésében. Emellett az indokolás [4] bekezdésben maga a másodfokú bíróság is rámutatott, hogy az inkriminált mondat ambuláns lapra történő rákerülését még a magánvádló szerint sem a vádlott követhette el.

[10] A másodfokú bíróság ítélete indokolása [13] bekezdésében felsorolt eljárási hibák miatt a vádlott jogai csorbultak, mint ahogy azzal is, hogy a magánvádló részéről a joghatályos magánindítvány előterjesztésének 30 napos határideje körében számára kedvezően, kiterjesztőleg értelmezte annak meglétét, annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság ezt elmulasztotta.

[11] Az arra való hivatkozás, hogy Terhelt1 vádlott elkövette el a rágalmozást az ambuláns lap, és e-mailek átadásával - mivel ezeket a tanú elolvasta -, és benne kelthetett a magánvádlóról negatív képet, eleve addig megalapozatlan, ameddig erre külön bizonyítást nem folytat le a bíróság, hiszen a tanú vonatkozásában azt sem tudhatjuk, hogy az iratokból mennyit olvasott el, és abból ő mit szűrt le. A vádlott azon magatartása, mely alapján egy nem általa keletkeztetett ambuláns lapot, és egy általa a magánvádlónak írt e-mailt átadott, nem valósítja meg a terhére rótt bűncselekményt, mivel a vádlott tudattartalmára történő másodfokú bíróság általi bűnösséget eredményező következtetés a tanú tudattartalmának ismerete nélkül minden tekintetben megalapozatlan. A másodfokú bíróság indokolása [46] bekezdésében a vádlott nyilvánvaló céljára utal bizonyítottság nélkül, az elsőfokú bíróság e

körben történő felülmérlegelésével, így alaptalanul és helytelenül következtetett tekintve, hogy a tanú tudattartama ítéleti alapossággal nem nyert bizonyosságot, és értékítéletet sem keletkeztet.

[12] A jogos magánérdek és a társadalomra veszélyesség hiányának megítélése körében is megalapozatlan a döntés.

[13] A fentiek alapján az elsőfokon eljáró bíróság bizonyítékértékelő és mérlegelő tevékenységének támadása nélkül is Terhelt1 vádlott felmentése a helytálló. Jelen cselekmény esetleges gondatlanságból történő elkövetése jöhetne szóba, de erre az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tér ki. Kétséget kizáró megalapozott tényállás csak és kizárólag a minden vallomásban megegyező tények alapján fogadható el. Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítási eljárás útján, a rendelkezésekre álló valamennyi bizonyíték egybevetésével hozta meg ítéletét a büntetőeljárás szabályok betartásával. Az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéleti megállapításaitól a fentiek, és a teljes felülbírálat körében eltérő következtetésre juthat a tényadatok, és a vallomások áttanulmányozása után és az ítéletet a vádlottra kedvezően megváltoztathatja.

[14] A nyilvános ülésen a magánvádló a 2. tényállási pont vonatkozásában kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék iratellenesen állapította meg azt, hogy a magánindítvány előterjesztésére 2016. szeptember 27. napján került sor, ugyanis az iratok részét képezi a Budapesti Rendőr-főkapitányság XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányságra leadott és iktatott feljelentés, melynek dátuma 2016. szeptember 26. napja.

[15] Kifogásolta továbbá, hogy a törvényszék ítéletében az egyes sérelmezett állításokat kiragadva, nem egészében értékelte, pedig az állításokat nem részekre lebontva vizsgálva látható, hogy ezek olyan leírást adnak róla, ami társadalmilag elítélendő. Álláspontja szerint nem csak a tényállítás lehet becsület csorbítására alkalmas, hanem egy olyan kifejezés is, ami közvetlenül utal valami tényre. A kifejezés a közlés szó szinonimája. Tehát körülírással is elkövethető a rágalmozás, pl. jelen esetben olyan megfogalmazás, közlés, vélemény köntösébe bújtatott állítás, aminek hatására a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a szülői felügyeleti joggal kapcsolatos perben felügyelt kapcsolattartás fenntartását látta indokoltnak. Ebből is az a következtetés vonható le, hogy a becsület csorbítására alkalmasak ezek a kifejezések.

[16] Továbbá utalt arra, hogy nem ért egyet azzal, hogy a másodfokú bíróság enyhítő körülményként jelölte meg azt, hogy ő vitte oda tanút a helyszínre és így vált lehetővé a rágalmozás.

[17] A bejelentett másodfellebbezések nem alaposak.

[18] A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a bejelentett másodfellebbezések alapján harmadfokú eljárás lefolytatásának van-e helye a Be. rendelkezései szerint.

[19] A Be. 615. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén.

[20] A Be. 615. § (2) bekezdés szerint ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság

a) olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette,

b) az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette vagy vele szemben a büntetőeljárást megszüntette,

c) a vádlott bűnösségét olyan bűncselekményben állapította meg, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett.

[21] Az adott ügyben a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg, aki az elsőfokú bíróság felmentett, így a Be. 615. § (2) bekezdés a) pontnak megfelelően ellentétes döntést hozott.

[22] A bejelentett másodfellebbezések a hatályos eljárásjogi rendelkezések szerint is joghatályosak, megfelelnek a Be. 615. § (3) bekezdés rendelkezésének, mely szerint a fellebbezés sérelmezheti

a) az ellentétes döntést, illetve

b) kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, a Be. 583. § (3) bekezdésben meghatározott rendelkezést vagy indokolást.

[23] A felülbírálat terjedelme is igazodik a fellebbezéshez: a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont és b) pont értelmében a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, és az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[24] A bűnösség kérdésében történő ellentétes első- és másodfokú döntésre figyelemmel a harmadfokú felülbírálat teljeskörű, kiterjed a tényállás megalapozottságának, a bűnösségben történő állásfoglalásnak, a bűncselekmény minősítésének, az indokolás helyességének, illetve az ellentétes döntéssel összefüggő rendelkezéseknek és részeknek, így a kiszabott büntetésnek, valamint az első- és másodfokú eljárásbeli abszolút eljárási szabálysértéseknek a vizsgálatára, illetve a Be. 618. § (2) bekezdés alapján a harmadfokú bíróság hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben is.

[25] A fentiekben részletezett felülbírálat eredményeképpen a harmadfokú bíróság az alábbi megállapításokat teszi.

[26] A harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a Be. 607. § (1) bekezdésben, valamint a Be. 567. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a Be. 608. § (1) bekezdésben meghatározott abszolút eljárási szabálysértések nélkül folytatta le, ilyenre a fellebbezés sem hivatkozott.

[27] Rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte, ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, ennek során ellenőrizte a terhelt védekezését, megidézett valamennyi tanút, akik kihallgatásának eredményeként az ügy eldöntése körében releváns adatok beszerzése volt várható. Feltárta azokat a körülményeket, amelyeket az ügy megítélése szempontjából lényegesnek tartott, vizsgálta mindazokat a körülményeket, melyek a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából jelentősek voltak, ezen belül azokat is, amelyeket az ügy súlyának megítéléséhez, az alkalmazandó jogkövetkezmény meghatározásához nélkülözhetetlenek.

[28] A Be. 619. § (1) és (3) bekezdés értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. Ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti.

[29] Az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokú bíróság

- helyesen járt el, amikor a Be. 592. § (2) bekezdés a) pont alapján részben megalapozatlan ítéleti tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés c) pont alapján kiegészítette, illetve helyesbítette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján,

- ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozott, így a Be. 619. § (1) bekezdés értelmében a harmadfokú bíróság határozatát arra a tényállásra alapította, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét hozta.

[30] A Be. 625. § részletesen szabályozza azokat az eseteket, amikor a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sor kerülhet. Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság eljárása során nem vétett abszolút eljárási szabálysértést, nem sértette meg a súlyosítási tilalmat és a másodfokú ítélet ki nem küszöbölhető megalapozatlanságban sem szenved, ezért a védő hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[31] Minden alapot nélkülözően hivatkozott arra is a védelem, hogy a másodfokú bíróság a megalapozatlansággal érintett tényállásrészek esetében a bizonyítékokat

felülmérlegelte. Ugyanis az ambuláns kezelőlap, az igazolás és az emailek tartalmát senki nem vitatta, azok az okiratok alapján is kétséget kizáróan megállapíthatóak voltak. A tényállás 1. pontja esetében a másodfokú bíróság nem foglalt el ellentétes álláspontot az elsőfokú bíróságtól a tekintetben, hogy megállapítható-e, hogy a kijelentések kitől származtak. A tényállás 2. és 3. pontja esetében pedig Terhelt1 vádlott sem vitatta, hogy a leveleket ő írta, illetve, hogy a feltüntetett iratokat átadta tanúlnak.

[32] A másodfokú bíróság valójában nem eltérő tényállást állapított meg, hanem a tényállás 3. pontja esetében a bűnösségre vont az elsőfokú bírósággal ellentétes következtetést, ez azonban nem minősül a bizonyítékok felülmérlegelésének.

[33] A magánindítvány előterjesztése időpontjának meghatározása körében a hiányos tényállás kiegészítését magánvádló1 magánvádló a 2. pont, a védelem az 1. pont tekintetében vitatta. E hivatkozások sem voltak alaposak, mivel

- a másodfokú bíróság határozatának [22] bekezdésében a rendelkezésre álló iratokkal összhangban állapította meg a tényállás 1. pontja esetében, hogy arra nincs egyértelmű adat, hogy magánvádló1 magánvádló 2016. augusztus 28. napja előtt már tudomást szerzett az ambuláns lap és az orvosi igazolás tartalmáról, ezzel ellentétes bizonyítékra a vádlott és védője sem hivatkozott,

- a tényállás 2. pontja esetében pedig a magánvádló alaptalanul fejtette ki, hogy a feljelentést már 2016. szeptember 26. napján megtette, ugyanis az általa kiemelt Budapest XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányságon tett feljelentés keltezése ugyan szeptember 26. napja, de a személyes benyújtás - mely a feljelentés megtétele időpontjának számít – az érkeztető bélyegző szerint szeptember 27. napja. Bár a Budapest XX. és XXIII. Kerületi Rendőrkapitányság feljelentés áttételéről szóló határozata - tévesen - 2016. szeptember 26. napját jelölte meg a feljelentés tétel időpontjának, ám ez nem köti a bíróságot, mivel az iratok alapján egyértelmű volt a benyújtás másnapi időpontja.

[34] Mindezen indokokra tekintettel az ítéltábla osztotta a törvényszék ítéltének [23] bekezdésében foglalt megállapításokat, miszerint a magánindítvány a tényállás 1. és 3. pontját érintően joghatályos, míg a tényállás 2. pontja tekintetében elkésett.

[35] A tényállás 1. pontjában részletezett, az ambuláns lap és az orvosi igazolás tartalmát képező kijelentések esetében az első- és másodfokú bíróság egyező álláspontra helyezkedett a bizonyítékok elemző értékelése útján a vádlotti elkövetés igazoltsága körében, miszerint egyértelműen nem nyert bizonyítást, hogy bármelyik rögzített kijelentést Terhelt1 vádlott mondta volna, ezért e körben bizonyítottság hiányában nem kerülhetett sor a felelősség megállapítására.

[36] A tényállás 2. pontjában részletezett, az emailekben elküldött tartalmak esetében a vádlottól való származás ítéleti bizonyossággal igazolt volt, de - ahogy fentebb kifejtésre került - a magánindítvány elkésett.

[37] A másodfokú bíróság a tényállás 3. pontját érintően helytállóan értékelte a vádlotti magatartást híresztelésnek, ugyanis ennek megfelel a mások ismeretére hivatkozással tett tényállítás vagy mások által tett, becsület csorbítására alkalmas tények továbbadása, értesülések megosztása, közvetítése, közzététele. A vádlott azzal a magatartással, miszerint a tényállásban megjelölt iratokat - melyek tartalmával pontosan tisztában volt - átadta tanúinak, megvalósította a rágalmazás híresztelés elkövetési magatartását, ahogy azt a törvényszék ítéletének [30] bekezdésében helyesen fejtette ki.

[38] Ezért szükséges volt elvégezni az átadott iratokban szerepelő, vád tárgyává tett kijelentések vizsgálatát. A másodfokú bíróság kiegészítést nem igénylő részletességgel, követhető, elemző értékeléssel, a bírósági gyakorlatot is bemutatva és követve jutott arra az elsőfokú bírósággal lényegében egyező következtetésre, miszerint az ambuláns lap egyetlen mondata – „Az édesapa érzelmileg verbálisan, egy alkalommal fizikailag is bántalmazta az édesanyját” – minősül becsület csorbítására alkalmas tényállításnak. Az ambuláns lap további részei, az orvosi igazolás és az email levelek tartalma tekintetében – lényegében osztva az elsőfokú bíróság álláspontját – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy azok nem alkalmasak a magánvádló becsületének csorbítására.

[39] Ezen értékelő tevékenységet kifogásolta magánvádló1 magánvádló egyrészt arra hivatkozással, hogy a másodfokú bíróság az egyes sérelmezett részeket kiragadva értékelte, másrészt arra hivatkozással, hogy azokban a becsület csorbítására alkalmas tényre utaló közvetlen kifejezések vannak. Egyik kifogása sem vezetett eredményre, mivel a törvényszék részletesen vizsgálta a szövegkörnyezetet is, amikor arra kereste a választ - figyelembe véve az általa is hivatkozott EBH2017.B.11. számú döntés iránymutatását -, hogy a kijelentések elég konkrétak, behatárolhatóak-e vagy azok olyan leegyszerűsítsek, melyek mögött konkrét tényre utalás vagy vonatkoztathatóság nincs. E tevékenység eredményeképpen alappal jutott arra, hogy a kijelentések konkrét viselkedést nem jelölnek meg, absztraktak, általános megfogalmazások, sommás megállapítások, melyek értéktételnek minősülnek, vagy a vádlott véleményei és vannak olyanok is, melyek nem is a magánvádlóra vonatkoznak. Ezért az ambuláns lapon szereplő egyetlen, becsület csorbítására alkalmas tényállítás kivételével a többi megfogalmazás nem valósít meg rágalmazást.

[40] A törvényszék határozatának [44] és [45] bekezdésében - a BH2013. 204. számú eseti döntésben kimunkáltak szerint - vizsgálta a jogellenességet és azt, hogy fennáll-e olyan közérdek vagy jogos magánérdek, mely a magatartás elkövetését indokolta, mindkettő esetében nemleges választ adott. E megállapításait a védelem részéről érte támadás. A védő szerint a cselekmény társadalomra veszélyessége kizárt, illetve a vádlott jogos magánérdekből cselekedett, lényegében erre hivatkozással indítványozta a bűncselekmény hiányában történő felmentését, melyet az ítéltábla nem osztott az alábbiak szerint:

- A másodfokú bíróság megfelelő indokkal fejtette ki, hogy a terhelti magatartás jogellenes, mert nem hatósági eljárásban, az adott eljárás tárgyát képező ügyre vonatkozóan adott át iratokat, mely kizárná a jogellenességet, ezért a magatartás társadalomra veszélyességének hiánya sem állapítható meg.

- A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a jogos magánérdek fogalmához a sértettnek a gazdasági, erkölcsi, egzisztenciális, vagyoni vagy családi érdekkörébe tartozó tények

tartoznak, vizsgálni kell, hogy a becsületet ért támadás által okozott sérelem miként viszonyul a magatartás elkövetéséhez fűződő érdekhez, nem mutatkozik-e jelentős aránytalanság a két érdek között (BH1994. 357.). Jelen ügyben a védelem sem fejtette ki, hogy mi az a jogos magánérdek, ami indokolta volna az iratok idegennek történő átadásával elkövetett, becsület csorbítására alkalmas tény híresztelését, ilyenre a rendelkezésre álló bizonyítékokból sem lehet következtetni.

[41] A védő a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentése indokaként azt adta elő, hogy nem folyt bizonyítás tanúl tanú tudattartamára és arra, hogy az iratokból mit olvasott el. Ez a hivatkozás sem foghatott helyt. Egyrészt a rágalmazás nem eredmény bűncselekmény, ezért nem tényállási elem a sértett becsületének tényleges csorbulása, elegendő a sérelem absztrakt lehetősége is. Másrészt a tényállásszerű magatartás megállapításához elegendő az, hogy a vádlott tudata átfogta a tényállás becsület csorbítására alkalmasságát, függetlenül attól, hogy az elkövető a tényközlés valóságban vagy valótlanságában állást foglal (BH1992. 226., BH2012. 143.), márpedig ez megállapítható volt, mivel Terheltl tisztában volt az átadott iratokban foglaltakkal.

[42] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság okszerűen következtetett az irányadó tényállás 3. pontja esetében Terheltl vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabály rendelkezéseinek.

[43] A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[44] A bíróság feladata az ítékezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is. A Btk. 37. §-ban meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A joghátrány megválasztásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[45] A másodfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt hiánytalanul feltárta. Enyhítő körülményként helytállóan vette figyelembe a büntetőeljárás elhúzódását [Be. 564. § (4) bekezdés b) pont]. Ellenben a másodfokú bíróság mellőzi a magánvádló azon magatartása sértetti közrehatásként értékelését, miszerint ő vitte a helyszínre tanúlt és ezzel megteremtette a bűncselekmény elkövetésének feltételeit, ugyanis a magánvádló nyilvánvalóan előzetesen nem tudott arról, hogy Terheltl vádlott iratokat akar bárkinek is átadni. A cselekmény tárgyi súlyának megítélése körében azonban annak kiemelt jelentősége van, hogy tanúl a magánvádlóval érkezett, az ő érdekkörébe tartozott, saját előadása szerint is tisztában volt valamennyire az előzményekkel, tehát nem egy ismeretlen kívülálló személy volt, akinek az iratok átadásra kerültek, mely miatt a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a konkrét vádlotti magatartás tárgyi súlya csekély.

[46] A joghátrány megválasztása során a másodfokú bíróság helyesen járt el, amikor Terhelt1 vádlottal szemben a Btk. 64. § (1) bekezdés alapján a legenyhébb intézkedést, megrovást alkalmazott, mellyel a bíróság helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

[47] Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

[48] Az iratok alapján megállapítható, hogy az első- és másodfokú bíróság felhívta magánvádlót magánvádlót 10.000.-10.000.- forint feljelentési és fellebbezési illeték lerovására. A harmadfokú bíróság észlelte, hogy a magánvádló a másodfellebbezésén is elmulasztott illetéket leróni. Emiatt őt a harmadfokú bíróság az illetékekről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Itv.) 52. § (1) bekezdése alapján, a magánvád alapján folyó eljárásban megfizetendő másodfellebbezési illeték lerovására hívta fel, az Itv. 54. § (4) bekezdés szerint leletezés terhe mellett.

[49] A harmadfokú bíróság végzése ellen a Be. 458. § (3) bekezdésre figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2021. szeptember 15. napján

dr. Szalai Géza s.k.
s.k.

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

Nagyné dr. Drahos Ibolya

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék: A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2019. június 12. napján kelt 1.B.1589/2017/53. számú és Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020. október 13. napján kelt 20.Bf.8601/2020/5. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.234/2020/11. számú végzésével 2021. szeptember 15. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. szeptember 15. napján

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: